

Filmski POLJUBAC

Keti Hopkins

Prevod Teodora Ilić

Beograd, 2014.

1.

Drugar

„Nema šanse, Skvidž“, reče Beka. „Šta ti misliš? Da smo mi glupe?“

„Ne“, rekao sam. „Ali zašto nećete?“

Lija, Beka, Ket, Mek i ja dolazili smo na plažu kod zaliva Vitsend nekoliko dana zaredom pre uskršnjih praznika. Bilo je šest sati uveče; svetlo je bilo savršeno; nije bilo nikoga osim nas i sve što sam tražio od devojaka bilo je da se skinu i poziraju mi gole na stenama. Dobro, možda jeste bilo malo hladno, ali osim toga, nije mi bilo jasno u čemu je toliki problem.

„Zato što ti samo hoćeš da nas vidiš gole, eto zašto“, reče Beka.

„Nije istina“, rekao sam. „To je umetnost. Za moj portfolio.“ A nisam ih lagao. Morao sam da imam

raznovrsne slike za prijemni za koledž. Moj plan je da upišem filmsku režiju jer želim da postanem reditelj, a od suštinske je važnosti da imam nekoliko dobrih kadrova da pokažem na prijemnom. Nije potpuna neistina ono što je Beka rekla. Naravno da sam hteo da ih vidim gole. Ja sam šesnaestogodišnjak i, po mom mišljenju, Lija, Beka i Ket najlepše su devojke u našoj školi. Bio bih lud kada ne bih hteo da ih vidim gole.

Ket se okrete prema Meku. „Vidim da ćutiš. Šta ti misliš?“

Mek se zločesto nasmeši. „Mislim da definitivno treba to da uradite. Zbog umetnosti.“

„Kako da ne“, reče Ket. „A šta je tvoj doprinos umetnosti?“

„Uživanje u njoj“, reče Mek. „Umetnost zahteva publiku.“

Lija je počela da se smeje. „I ti samo hoćeš da se skinemo.“

„Pa naravno“, reče Mek.

Odjednom, Beka ustade sa peska i priđe mi držeći ruke na kukovima. „Dobro“, reče ona. „Ja hoću ako ćete i vi.“

„Kako to misliš?“

„Ako se ti i Mek skinete, onda ćemo i mi.“

„Govori u svoje ime“, odvrati Ket.

„Da“, reče Lija. „Nas zaboravi.“

„Gledajte“, rekoše. „Sve što tražim jeste da se pripijete uz stenu. Leđima okrenute meni. Ne treba mi poza za

duplericu ili takvo nešto. Moji snimci će biti umetnički. Shvatate, poenta je u obliku i teksturi.“

Ket je prasnula u smeh. „Lep pokušaj, Skvidž. To još nisam čula. Bitni su oblici i tekstura. A sada, skidajte gaće.“

Seo sam na stenu iza i gledao u more. Današnji dan me je malo razočarao. Rođendan mi je. Trebalo bi da bude zabavno, da slavimo, a ja sam brzo počeo da shvatam značenje izreke *Što se manje nadaš, manje se razočaraš*. Živa istina, sudeći po ovome danas. Na pragu sveta odraslih. Samo što se ne osećam kao da živim u svetu odraslih. Više mi se čini kao svet male dece.

Jutros sam ustao pun iščekivanja. Kao i svi na rođendan. Doručkić, pa sve u kompletu: jaja sa slaninom, moje omiljeno jelo, iako je radni dan; pokloni na kuhinjskom stolu; čestitke... Ali ne. Ništa. Niko mi čak ni šolju čaja nije skuvao. Tata je već bio otišao da spase nekog čoveka koji se zaglavio na auto-putu, a mama je bila sa mušterijom – staricom Makneli iz naše ulice – pranje kose i feniranje. Ket kaže da su moji roditelji najbitniji ljudi u našem selu jer je tata jedini auto-mehaničar u krugu od nekoliko kilometara, a mama jedini frizer. Verovatno je u pravu, ali to ponekad može da bude dosadno. Kao danas, na primer, kada želim malo njihove pažnje, za promenu. Barem mi je mlađa sestra, Ejmi, čestitala rođendan. Čim sam ušao u kuhinju, tutnula mi je šoljicu u ruke. Ona ima samo dve godine. To je njen način da

kaže „zdravo“. Nažalost, šolja je bila puna mleka, koje se prosulo po mojoj majici.

„Tata je rekao da će ti kasnije čestitati“, reče Dženis. (Ona čuva Ejmi i rođaka mi je.) „Srećan rođendan, mali.“

I to je bilo to. To, i tri čestitke na stolu: jedna cvetna, od bake, jedna sa dečakom i psom koji sede na doku, od tetke Bee, i jedna od mog brata Vila – božićna čestitka sa precrtanom rečju *Božić*, preko koje je napisano *rođendan*. Nisam mogao da se požalim. Od mene je naučio taj trik, kao i da zavija poklone u listove novina – tako izgledaju umetnički ako im se doda neka šarena traka. A od roditelja, nula. A ja se nadao da će šesnaesti rođendan biti spektakularan. Tako valjda ide – šesnaesti, osamnaesti, dvadeset prvi, trideseti, četrdeseti itd. Veliki dan. Poseban dan. Dan koji treba proslaviti. Očigledno sam pogrešno shvatio. U svakom slučaju, rekao sam sebi da treba da pronađem neku zanimaciju i krenuo u školu.

A škola kao škola. Ništa posebno. Bez zvanične čestitke preko razglasa ili slobodnog dana, ali kad malo bolje pogledam, nisam to ni očekivao, zar ne? Barem moje društvo i moja devojka Lija nisu zaboravili. Sastali smo se na odmoru i dali su mi poklone, a Lija je ponela i termos sa toplom čokoladom i tortu od šargarepe sa prelivom od putera. (Moj omiljeni slatkiš.) Baš fino. Ket i

Beka su skupile novac i zajedno mi kupile CD Red hot čili pepersa. Mek mi je kupio DVD sa necenzurisanom verzijom filma *Ulični psi*, a Beka mi je kupila neki skup sapun. (Da možda ne želi da mi skrene pažnju na nešto, pomislio sam. Bolje da promenim dezodorans.)

Kada smo se najeli torte, Lija mi je dala poklon: neverovatan album sa slikama. Jedan od onih ogromnih, masivnih albuma koji su papreno skupi. Fotograf je Bil Brent. Sve fotografije su crno-bele i mutne. Slike pejzaža, barem mi se tako učinilo u prvi mah. Kada se malo bolje pogleda, vidi se da je stena zapravo nečija zadnjica ili rame, nasukano drvo je zapravo nečija noga ili ruka. Poenta je u tome kako on napravi kompoziciju i postavi svetlo. Kao što rekoh, sve je u oblicima i teksturi. Skroz genijalno. Naravno, jedva sam čekao da se i sam oprobam u tome, ali ubrzo sam shvatio da je gotovo nemoguće nagovoriti ljude, čak i najbolje prijatelje, da poziraju goli. Rešio sam da pokušam još jednom pre nego što odustanem.

„Ma, hajde“, rekao sam okrenuvši se prema njima. „Ne tražim samo izgovor da biste se skinule. Časna reč. A koga drugog da pitam?“

„Pitaj Meka“, reče Beka sa keksom.

„Previše je mršav. Nema odgovarajuće obline“, rekoh. „Devojke imaju bolji oblik. Zato vas molim. Bilo bi strava kada bih napravio te fotke, a niko ne bi saznao da ste to vi.“

„Pa u čemu je onda poenta?“

Tipično za Beku, pomislio sam. Ona obožava da bude u centru pažnje i, mada se protivi poziranju, znam da jedan deo nje jedva čeka da ispozira, samo da bi posle mogla da kaže ljudima na izložbi: „To sam jaaaaa na slici.“

„Poenta je“, rekoh ja, „da dobijem za moj portfolio nekoliko odličnih fotki koje će biti drugačije. Poenta je da će mi one možda pomoći da se upišem na koledž i odem odavde.“

„Zašto želiš da odeš odavde?“, upita Lija pokazujući na plažu koja se prostirala kilometrima sa obe naše strane. „Ovo je raj.“

„Nije kada provedeš ovde ceo život“, rekao sam. „Nije kad napraviš sliku svakog metra ovog mesta, svakog ćoška, budžaka, drveta, stene, osobe... Ceo svet postoji tamo negde izvan Kornvola. Jedva čekam da počnem da istražujem.“

Pogledao sam u daljinu gde je Lija pokazala. Bez sumnje, ovo mesto je prelepo. Obala sa južne strane poluostrva potpuno je netaknuta, samo plaža, pesak i litice dokle vam pogled seže. Da, impresivno. Ali u poslednje vreme kao da više ne primećujem ništa od toga. Kao da se gušim ovde. U selu svako poznaje svakoga; svi se mešaju u tuđa posla. Lija je relativno nova ovde. Ovde je samo godinu dana. I dalje sve gleda svežim očima. Beka stade ispred mene. „Čuješ li me, Skvidž? Rekla sam da ću se skinuti ako se i vi skinete. Lija, jesi li ti za?“

Lija podiže pogled ka meni sedeći na pesku. „Razmisliću. Možda.“

Pogledao sam u Meka. On sleže ramenima. „Pući ćemo od smeha“, reče on. „Ti?“

Pred očima mi prođe slika gole Lije... Odmahnuo sam glavom. „Batalite“, promumlao sam. „Pronaći ću nekog ko će pozirati bez liste uslova.“

Beka zabaci kosu. „Kako god hoćeš. Ovakva ponuda se dobija jednom u životu.“

„Onda sam na gubitku“, rekoh vraćajući aparat u ranać. Nisam smeo da rizikujem. Ako bih se skinuo kad i devojke, ko zna šta bi se desilo. Dole, mislim. Ponekad je dovoljno da samo pomislim na to. Proteklih nekoliko godina bilo mi je pakleno. Moj drugar dole kao da je razvio sopstvenu volju i hoće da privlači pažnju u najneprimerenijim momentima.

Kako je to čudno. Kao da imam malu životinju koja me ne sluša, a živi na mom telu. Ponekad ne mogu nikako da ga zaustavim. Imam kontrolu nad svakim delom svog tela – rukama, nogama, šakama, stopalima – pomeraju se samo kada ja to hoću. Ali drugar me nikako ne sluša. On ima svoju zamisao. Ponekad (pogotovo kada su tu devojke), koliko god da se trudim da ostane dole, on me ne sluša. Zato... Lija, u koju sam zaljubljen do ušiju, gola; Beka i Ket gole; ja go; ja i moj drugar (ne mislim na Meka) celom svetu na izvol'te... Ne smem da rizikujem. Ne. Nema šanse.

Devojke ne znaju koliko sreće imaju. Ako ih nešto pali ili šta već, ko može da zna? Mogu to da sakriju. Ali sa momcima je drugačije. Kada prvi put primetimo ženske stvari kod devojaka – grudi, butine – eto ga, drugar se diže uz tihi pozdrav svemu ženskom. Zato, ne. Da se skinem kada i devojke – nije dolazilo u obzir. U svakom slučaju, imao sam još jednu ideju za fotke.

„A da probamo nešto drugo?“, rekoh. „Neće dugo trajati.“ Gledajući u Bekinu kosu, koja se presijavala na večernjem suncu, dobio sam ideju. Ona ima neverovatnu dugu crvenu kosu. Ne riđu, nego baš crvenu. Tician crvenu.

„Šta?“, upita Beka.

„Da li biste hteli svi da legnete na plažu jedni pored drugih“, rekoh ja, „i da raširite kosu po pesku.“

„Ja nemam nešto mnogo kose jer sam se ošišala“, reče Ket ležući na pesak. „Ali mogu da legnem.“

Lija leže pored nje, a na kraju i Beka.

„A ti na kraj, Mek“, rekoh ja, i on leže na kraj.

„A šta ćeš da slikaš?“, upita Mek. „Glave? Profile? Šta?“

„Kosu. Teme. Akcenat je na teksturama“, rekoh kleknuvši, a potom sam i sam legao da bih imao dobar ugao. Sve boje su izgledale odlično kroz objektiv. Ket i njena kratka, tamna kosa bila je u dobrom kontrastu sa Lijinom dugom i svetlom kosom – prelepom, poput vode ili svile. Pored njene plave kose bila je Bekina kosa, crvena

poput krvi na večernjoj svetlosti. A na kraju – Mekovi plavi kratki pramičci. Iz pravog ugla, kombinacija njihove kose izgledala je kao neki pejzaž sa druge planete. Oko sat vremena u mračnoj komori, i mogao bih da im isečem lica i fokusiram se samo na kosu. Da, završni efekat će biti ludilo. Ne u stilu Bila Brenta, drugačije.

„Izgleda super“, rekao sam pomerajući se okolo i škljocajući. „Hvala. Super, to je to.“

„Možemo li sad da ustanemo?“, upitala je Ket kada sam završio sa slikanjem iz svakog ugla koji mi se činio odgovarajućim.

„Da, hvala, ljudi“, rekoh. „Izgledalo je strava.“

„Dobro, jer ja umirem od gladi“, reče Beka ustavši i krenuvši ka stepenicama koje su vodile uz stenu. „Hraaaaaanaaaa.“ Ona pogleda na sat. „Jao, bože. Kasno je. Bože. Moram da krenem. Polaziš, Mek?“

Mek nekako ustade. „Da, da“, reče.

„Gde žurite?“, upitao sam.

„Nigde“, reče Mek. „Samo sam rekao mojima da ću se vratiti u razumno doba večeras. Večera. Domaći. Ket? Lija? Krećete?“

„Da. Izvini, Skvidž, moram da krenem“, reče Ket. „Hoćeš i ti?“

„Ja ću kasnije“, odgovorio sam. „Možda ću napraviti još neku fotku pre nego što zađe sunce.“

Ket ustade za Mekom i Bekom, ali me prvo pogleda zabrinuto. „Izvini za ono skidanje, Skvidž.“

„Nema veze“, rekoj joj. „Znam mnogo ljudi koji će pozirati goli. *No problem.*“

U stvari, znam da ću uspeti da nagovorim Ket da pozira ako bude bila sama. I pre sam je video голу. Dobro, možda ne posle pete godine, ali šta? Siguran sam da joj ne bi smetalo ako ostali ne bi bili tu. Poznajemo se ceo život i drugari smo otkad znam za sebe. Bili smo zajedno neko vreme, godinu dana zapravo, ali onda je odjednom sve postalo besmisleno, kao da si sa sestrom ili tako nešto. I ona se osećala isto. Sada joj se sviđa Lijin brat, Oli. Izgleda mi prilično srećno kada on dođe ovde iz londonskog internata. Nadam se samo da se neće poigrati sa njom. Ne poznajem ga toliko dobro, ali deluje mi kao da bi mogao da je iskoristi ako mu se pruži i najmanja šansa.

Kada su Ket, Beka i Mek krenuli uz stene, Lija ih je nervozno posmatrala.

„I mi bismo trebali da krenemo, zar ne?“, reče ona.

„Ne žurimo nigde“, rekao sam. Moj rođendan se još uvek nije završio i još uvek imam šansu da popravim celokupan utisak ako mi se da pola sata nasamo sa najlepšom devojkom u Kornvolu.

Lija pogleda na sat. Očigledno nije delila moj entuzijazam. „Stvarno, Skvidž. Još malo i pašće mrak.“

„Nećemo se mnogo zadržati“, odgovorio sam, „ne brini, odvešću te kući.“

„Ne, hajde da krenemo. Ali... mogu li prvo da svratim kod tebe? Ja... Ja... Htela sam da pozajmim jednu knjigu od tebe, onu o Tjudorovima, za sastav iz istorije. Tata može kasnije da me pokupi od tebe.“

Slegao sam ramenima. „Naravno. Ako stvarno tako želiš.“

Lija klimnu glavom. „Ionako ti je rođendan. Roditelji su ti sigurno priredili nešto. Rođendansku večeru ili tako nešto?“

Ja sam odmahnuo glavom. „Ma jok, ne verujem. Ja sam kriv, zapravo. Mama je nedeljama pitala: „Skvidž, imaš li neku želju za rođendan?“ A ja sam samo ponavljao: „Nemam. Nemoj da praviš veliku stvar od ovoga.“ Nisam hteo ni Liju da opterećujem jer je njena porodica puna love, a moji roditelji su baš u škripcu od kada se Ejmi rodila. A Vil kreće u srednju školu u septembru i trebaće mu gomila novih stvari. Hteo sam da im olakšam. Shvatate – ne obraćajte pažnju na mene, ne trebaju mi pokloni za rođendan. Što je smešno, jer bih sada kada mi jeste rođendan, voleo da dobijem neki poklon.

Lija me zagrlila i steže me. „Izvini, Skvidž. Volela bih da si mi rekao, javila bih da ću ostati duže večeras... Moram da se vratim kući čim uzmem knjigu.“

Sedeli smo nekoliko minuta držeći se za ruke i gledajući na pučinu. Ovo je moje omiljeno doba dana. Tako je mirno. Tada je i svetlo najbolje. Odlučio sam da izvadim aparat i napravim još nekoliko Lijinih portreta. Zajedno

smo sad već oko mesec dana, i ja i dalje ne mogu da verujem koliki sam srećnik. Lija Aksford, moja devojka. Ona nije samo najlepša devojka u Kornvolu, rekao bih i da je najlepša devojka na svetu. Zaljubio sam se u nju čim sam je ugledao u holu škole prošlog septembra. Duga, plava kosa, srebrnkasto-plave oči, visoka, vitka; vrhunska cica, desetka – ne, jedanaestica – na skali od jedan do deset. Mislilo sam da je ona mnogo iznad mene i nikad ne bih pomislio da bi me pogledala na ulici. Ali jeste. Odlično nam je ovih nekoliko nedelja. Ali nekako mi je daleka poslednjih dana. Kao da je smetena, kao da ne želi da bude ovde. Napeta je i stalno gleda na sat. Možda se ohladila od mene jer sam tražio drugim devojkama da mi poziraju nage. Možda je ljubomorna. Možda joj je dosadno. Postoji samo jedan način da saznam da li je i dalje zagrejana za mene, pomislio sam i krenuo da je poljubim.

Ona se izmače i ponovo pogleda na sat. „Stvarno moramo da krenemo“, reče. Zatim ustade i krenu prema stepenicama.

„OK. Dobro“, rekao sam pakujući stvari. Ja jednostavno ne umem da navaljujem na devojke kada nisu raspoložene. Ali nešto se definitivno dešava sa njom, pomislio sam prateći je duž plaže. Očigledno ne želi da bude sama sa mnom. Imao sam loš osećaj u stomaku. Možda više ne želi da se viđa sa mnom. Što je i bilo neizbežno, pretpostavljam. Devojka poput Lije može

da ima bilo koga – živela je u Londonu, otac joj je poznata rok zvezda, njeni su veoma bogati. (Žive u vili na ogromnom imanju, a moja porodica živi u drvenoj ribarskoj baraci u selu.) Zašto bi devojkicu kao što je ona zanimao drugorazredni dečko poput mene?

Kada smo stigli do dna stepenica koje su vodile uz stene, ona se odjednom okrenula prema meni. „Hej, sećaš li se prošlog leta? Ovde smo igrali *istina, izazov, poljubac ili obećanje*, po prvi put.“ Klimnuo sam glavom. „Dobro – istina, izazov, poljubac ili obećanje?“

„Pa neću izabrati izazov jer ćeš mi reći da uradim neku ludost, na primer da utrčim u okean obučen. Ne ni poljubac, jer ionako samo tebe želim da poljubim... A istina, ionako znaš sve o meni... Mogu jedino nešto da ti obećam.“

„Dobro“, reče ona. „OK, obećanje.“ Zastala je na trenutak. „Mislim da je najbitnija stvar u vezi – bilo to prijateljstvo, ljubav, šta god – iskrenost. Zato, obećaj mi. Obećaj da ćeš mi govoriti istinu, čak i ako boli, bez obzira na sve. I ja isto obećavam.“

„Naravno. Treba da budemo iskreni kada su u pitanju naša osećanja“, rekao sam. „Obećavam.“

I baš u tom trenutku njoj zazvoni mobilni. „Neću dugo“, reče. Izvadila je telefon iz džepa i odmakla se nekoliko koraka od mene. Pričala je veoma tiho, kao da nije želela da čujem razgovor.

Evo ga, pomislio sam. Otkaćiće me, znam. „Obećaj da ćeš govoriti istinu o tome kako se osećaš“, rekla je. A prema njenom trenutnom ponašanju, rekao bih da je nezainteresovana. Zato se spremi, družo, pomislio sam. Dobićeš korpu. Ha, i to na rođendan. Ogroman kamen mi je ležao na srcu.

„Ko je to bio?“, upitao sam kada se posle nekoliko minuta vratila.

„Ma, niko“, reče ona blago crveneći. „Mislim, mama me pita gde smo... Gde sam. Rekla sam da se neću dugo zadržavati i da ću svratiti malo do tebe.“

Laže. Odmah se vidi. Ponekad mi devojkice uopšte nisu jasne, pomislio sam. Upravo je insistirala na tome kako je iskrenost važna. A onda je, dve sekunde kasnije, neko pozove i Lija slaže kao iz topa. Nije mi jasno. Ipak, odlučio sam da je ne pritiskam dalje. Nisam hteo da znam ko ju je zvao za slučaj da je to neki tip koji je čekao da me zameni, a sad je upravo došao na red. Ko zna? Možda je to bio Džono Eplton. Bila je u vezi s njim prošle godine. A možda je i neko koga poznaje još iz Londona; sigurno tamo ima na stotine udvarača za koje ja uopšte ni ne znam. Ko god da je to bio, ja sam prošlost, rekao bih. Ona je žurila uz stene kao da ne može da podnese da ostane sa mnom ni minut više.

„Sunce će zaći još malo“, rekoš trčeći da je stignem. „Hajde da ostanemo da gledamo zalazak.“

Filmski poljubac

Lija je ubrzavala ka vrhu. „Ne. Idemo. Hladno mi je. Gladna sam. Zar ti nisi gladan, Skvidž? Hajde.“

To je to. Gotovo je sa mnom i Lijom. *Pa šta sad*, rekoh ja u sebi, *bilo je lepo dok je trajalo*. Samo bih voleo da je potrajalo duže. Mnogo duže.

2.

Zasmejavaj ih

Lija je ćutala kao zalivena dok smo se biciklima vraćali u selo. Bio sam mnogo tužan. Mislio sam da je ono što mi imamo posebno. Mislio sam da joj se stvarno sviđam.

„Da li je sve u redu?“, upitao sam kada smo stigli do moje kuće i stali ispred garaže.

„Naravno da jeste“, reče Lija silazeći sa bicikla. Ipak, i dalje je izgledala kao da joj je neprijatno i ponovo je pogledala na sat. Možda treba da se sastane sa nekim, pomislio sam. Sa kime?

Otvorio sam zadnja vrata kuhinje i upalio svetlo. Nigde nikog. Nisam ni očekivao da će nekog biti. Utorak večer je rezervisano za mamino druženje sa drugim mamama iz sela. U selu je, takođe, bilo večer izviđača, tako da je tata bio gde i svake večeri posle posla: u pabu.